

L'altre príncep

Francesc Puigpelat

Il·lustracions de Zuzanna Celej

L'home que va esdevenir asteroide

Sabeu què són els asteroides? Són objectes celestes, molt més petits que un planeta, que giravolten entorn del Sol, la majoria entre les òrbites de Mart i Júpiter. N'hi ha milers. I es tracta, normalment, de fragments de roca freds i ensopits, batejats amb noms científics formats per nombres i lletres sense cap significat.

Hi ha una excepció, però. L'asteroide 2578 Saint-Exupéry.

En una enciclopèdia podeu trobar-ne la següent descripció: «És un petit asteroide

descobert el 1975 per Tamara M. Smirnova, que el va batejar amb el nom d'Antoine de Saint-Exupéry, l'autor d'*El Petit Príncep*».

La senyora Smirnova havia llegit *El Petit Príncep* en rus i n'era una fan. El protagonista del llibre, un nen ros i trist, vivia en un asteroide amb tres volcans, una rosa i alguns baobabs tossuts. Potser l'heu llegit i tot: és un best-seller tan universal que ha estat traduït a 457 llengües. Oi que és flipant? Qui ho diria, que al món hi ha tants idiomes!

L'asteroide 2578 Saint-Exupéry és invisible des de la Terra. Per mi, això és un avantatge: de vegades, a les nits clares d'estiu, passejo sota els estels, miro cap al firmament i l'imagino en tal o qual indret. I somric. És bonic, mirar cap al firmament i recordar un amic. Perquè és això el que Antoine de Saint-Exupéry va ser per a mi: un amic. El primer. Qui sap si el millor que he tingut mai.

2

«Dibuixa'm un avió»

Em dic Mark Lawton i vaig néixer el 1932. Tenia set anys quan vaig conèixer Antoine de Saint-Exupéry, a Nova York. Això no us ha de sorprendre: Saint-Exupéry era francès, però també pilot d'avions, i, per tant, volava sovint d'una banda a l'altra de l'Atlàntic.

Ho recordo com si fos ahir. Uns amics ens havien convidat, a la mare i a mi, a una barbacoa en una casa amb jardí. Ma mare, la Jane Lawton, era periodista, i, des del seu despatxet a la revista *Life*, coneixia músics, escriptors

i pintors bohemis, que la convidaven a festes i sopars. I la mare m'hi portava.

—Veuràs món —em deia—. Coneixeràs gent.

Però jo m'hi avorria, perquè la mare era l'única persona a qui se li acudia portar son fill a la festa. Envoltat d'adults, seia en una cadira en un racó, xarrupava una llimonada o em cruspia una hamburguesa amb quètxup.

I va ser just amb el quètxup que va començar tot. Mentre premia l'ampolla, algú se'm va acostar per darrere i em va dir:

—Me la passes?

Em vaig girar. Era un home d'uns quaranta anys, amb els cabells molt negres, el front ample i un nasset punxegut. Parlava anglès amb un accent estrany.

—Tingui, senyor.

—Gràcies.

Es va posar quètxup en un parell de salsitxes i va recular cap a una rotllana de quatre o cinc persones. Va continuar explicant una història que havia deixat a mitges. Vaig

parar l'orella. Parlava d'avions! Concretament, l'home explicava com havia efectuat un aterratge d'emergència a la serralada dels Andes, a Sud-amèrica.

Quan la rotllana es va dispersar, em vaig acostar a ell i li vaig dir:

—Dibuixa'm un avió.

Ell va alçar les celles i va fer un posat tot divertit. Es va treure de la butxaca un bloc i un llapis, i va traçar unes línies.

Em va donar el full, vaig mirar el dibuix i vaig replicar:

—No. No m'agrada.

—Per què?

—Perquè és un monoplà.

—Ah! Ja ho veig. Tornaré a provar-ho...

Va dibuixar un altre avió, aquest cop amb dues parelles d'ales. Me'l va lliurar i va dir:

—Aquest és un biplà. Millor, oi?

Anava a declarar que tampoc no m'agradava el biplà, quan vaig notar la mà de la mare a l'espatlla:

—Mark! Què fas? Estàs destorbant aquest senyor...

—De cap manera. M'agraden els nens perquè... jo també soc una mica nen, sap? És el seu fill?

—Sí. Em dic Jane Lawton i ell és el Mark.

—Doncs em presento també: Antoine de Saint-Exupéry.

A la mare li van lluir els ulls i va exclamar:

—L'autor de *Vol de nit*?

—El mateix, senyora.

—I és aviador! —vaig intervenir.

—I vostè, senyora Lawton?

—Ni tan sols sé portar un cotxe —va replicar la mare, rient—. Soc periodista. Treballo a la revista *Life*...

Xerrant, xerrant, la mare i Saint-Exupéry van lliscar cap a la barbacoa. Ell es va posar una hamburguesa en un plat de plàstic i, en prémer l'ampolla de quètxup, es va tacar l'americana. Devia ser cert, que era com un nen!

La mare, però, no el tractava com un nen. En lloc de renyar-lo, el va mirar amb tendresa

i va somriure. Van seguir xerrant com si res, com parlen els adults: com si els infants no existíssim.

Aquella nit, abans d'anar-me'n a dormir vaig decidir enganxar un avió al capçal del llit: segur que m'ajudava a tenir somnis agradables. Em vaig mirar els dos dibuixos de Saint-Exupéry. Quin triaria? El monoplà? O el biplà? Hi vaig posar el biplà. Em sabia greu que una ala d'avió estigués sola. És millor que tingui companyia, oi?